

MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

KID
2016.05.04
pismo nr 40516-1
[Signature]

Warszawa, dnia 21 kwietnia 2016 r.

DLI.I.6621.122.2015.ADK.10
NK: 58442/16

DT
29.04.2016
[Signature]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 23), zwanej dalej „kpa” oraz art. 11g ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 267, z późn. zm.), zwanej dalej „specustawą drogową”, po rozpatrzeniu odwołania Marzeny Maścibrody i Grzegorza Maścibrody, reprezentowanych przez r.pr. Artura Jerzyka, od decyzji Wojewody Wielkopolskiego nr 7/1015 z dnia 1 lipca 2015 r., znak: IR-III.7820.4.2015.2, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi wojewódzkiej nr 432 Środa Wielkopolska – Września na odcinku Grzymysławice – Obłaczkowo,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Zarząd Województwa Wielkopolskiego, reprezentowany przez Pawła Katarzyńskiego, p.o. Dyrektora Zarządu Dróg Wojewódzkich w Poznaniu, zwany dalej „inwestorem”, działając na podstawie art. 11a ust. 1 *specustawy drogowej*, wnioskiem z dnia 9 marca 2015 r., znak: WZDW.22.5320.09/15, (data wpływu do Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu – 17 marca 2015 r.), wystąpił do Wojewody Wielkopolskiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dla „Zmiany przebiegu drogi wojewódzkiej nr 432 Środa Wielkopolska – Września na odcinku Grzymysławice – Obłaczkowo”.

Jednocześnie, działając na podstawie art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej*, inwestor wystąpił o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Pismem z dnia 2 kwietnia 2015 r., znak: IR-III.7820.4.2015.2, Wojewoda Wielkopolski wezwał inwestora do uzupełnienia ww. wniosku.

Przy piśmie z dnia 14 kwietnia 2015 r., znak: WZDW.22.5320.09/15, inwestor uczynił zadość ww. wezwaniu przesyłając niezbędną dokumentację.

Następnie inwestor pismem z dnia 27 maja 2015 r., znak: WZDW.22.5320.09/15, uzupełnił przedmiotowy wniosek.

Po przeprowadzeniu postępowania w niniejszej sprawie Wojewoda Wielkopolski, działając na podstawie art. 11a ust. 1 i 17 ust. 1 *specustawy drogowej* oraz art. 104 *kpa* wydał w dniu 1 lipca 2015 r. decyzję nr 7/1015, znak: IR-III.7820.4.2015.2, zwaną dalej „decyzją Wojewody Wielkopolskiego”, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi wojewódzkiej nr 432 Środa Wielkopolska – Września na odcinku Grzymysławice – Obłaczkowo. Jednocześnie organ pierwszej instancji nadał decyzji Wojewody Wielkopolskiego rygor natychmiastowej wykonalności.

Od decyzji Wojewody Wielkopolskiego odwołanie do Ministra Infrastruktury i Rozwoju, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wnieśli Marzena Maścibroda i Grzegorz Maścibroda, reprezentowani przez radcę prawnego Artura Jerzyka.

Skarżący w odwołaniu z dnia 27 lipca 2015 r. (nadany w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1529, z późn. zm.), w tym samym dniu) zarzucili *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* naruszenie:

– przepisów prawa materialnego, tj.

- a) art. 11f ust. 1 i 4 *specustawy drogowej*, wskutek jego nieprawidłowego zastosowania, w szczególności poprzez nieuwzględnienie obowiązku ochrony uzasadnionych interesów skarżących i przyjęcie, że nowo projektowana działka nr 124/8 posiada odpowiedni dostęp do drogi publicznej,
- b) art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121 z późn. zm.), zwanej dalej „*Kodeks cywilny*”, poprzez naruszenie konstytucyjnie chronionego prawa własności polegające na uniemożliwieniu skarżącym możliwości korzystania z własności należące do nich nieruchomości,
- c) art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. 2015 r., poz. 460, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o drogach publicznych*”, poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że po stronie *inwestora* nie ma obowiązku budowy zjazdu do działki nr 124/8 celem zapewnienia jej odpowiedniego dostępu do drogi publicznej,

– przepisów postępowania, tj.

- a) art. 7, 12 § 1 i 77 § 1 *kpa* poprzez niezebranie i nierozpatrzenie całego materiału dowodowego istotnego dla wydania decyzji dotyczącego dostępu skarżących do projektowanej nieruchomości oznaczonej geodezyjnie nr 124/8 oraz braku przeprowadzenia oględzin przedmiotowej nieruchomości,
- b) art. 107 § 3 *kpa* poprzez naruszenie zasady przekazywania i niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji zasadności przesłanek, którymi kierował się przy jej wydaniu.

W ocenie skarżących *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* zawiera ponadto błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, iż nowo projektowana działka nr 124/8 posiada odpowiedni dostęp do drogi publicznej, a zarządca drogi nie jest zobowiązany do budowy zjazdu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wniesli o uchylenie *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, ewentualnie jej zmianę poprzez nakazanie *inwestorowi* zaprojektowania i wykonania zjazdu z projektowanej drogi wojewódzkiej nr 432 na działkę nr 124/8 i wprowadzenie powyższej zmiany do załącznika w postaci projektu budowlanego.

W uzasadnieniu odwołania skarżący podnieśli, iż co prawda działka nr 124/8 posiadać będzie dostęp do drogi powiatowej, niemniej jednak na drodze tej z uwagi na znajdujący się przed wjazdem na nieruchomość skarżących most, obowiązuje ograniczenie tonażowe do 12 ton. Natomiast skarżący przedmiotową działkę użytkują rolniczo, w okresie zbiorów oraz prac polowych korzystają z ciężkiego sprzętu, którego masa przewyższa powyższe ograniczenia. W tej sytuacji, w ocenie skarżących, dostęp do działki nr 124/8 od strony drogi powiatowej jest niewystarczający. Natomiast na projektowanej drodze wojewódzkiej nr 432 takie ograniczenie nie jest przewidziane.

Zdaniem skarżących, powołanie się przez organ pierwszej instancji na nakaz ograniczenia liczby i częstości zjazdów jest dalece niewystarczające. Obowiązuje bowiem także zasada konstytucyjnej ochrony prawa własności, a niewątpliwie jej naruszeniem jest pozbawienie właściciela możliwości pełnego korzystania z nieruchomości poprzez ograniczenie dostępu do niej.

Skarżący zauważają, iż przy wydaniu *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* należało wziąć pod uwagę stan faktyczny istniejący w dniu wydania ww. decyzji. Zgodnie z nim do spornej nieruchomości nie można dojechać drogą powiatową pojazdami, których masa całkowita przekracza 12 ton.

Ponadto skarżący sprecyzowali, iż nie domagają się dostępu do drogi określonej kategorii, lecz zapewnienia prawidłowego dostępu do swojej nieruchomości, której obecnie zjazd z drogi powiatowej nie zapewnia.

ujący się zwrócili również uwagę, że nieruchomości nr 124/2 (przed podziałem) obciążona jest na przedsiębiorstwa przesyłowego służebnością gruntową polegającą na prawie założenia linii energetycznej wraz z prawem wejścia na teren całej działki w celu wykonywania robót i usuwania awarii. Niezbędne jest zatem zapewnienie także przedsiębiorstwu przesyłowemu jako uprawnionemu tytułu powyższej służebności odpowiedniego wjazdu na teren działki nr 124/8, by mógł on realizować swoje uprawnienia w postaci prawa wejścia i wjazdu na teren działki w celu wykonywania robót i usuwania awarii linii energetycznej.

Opisane powyżej odwołanie wniesiono w terminie ustawowym.

Organ drugiej instancji zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy poinformować, iż obecnie organem administracji właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U z 2015 r., poz. 1907, z późn. zm.) - jest Minister Infrastruktury i Budownictwa, zwany dalej „Ministrem”.

Należy również zauważyć, iż w dniu 27 października 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1590), zwana dalej „ustawą zmieniającą”, której art. 1 wprowadził zmiany m.in. w przepisach rozdziału 2a *specustawy drogowej* regulującego postępowanie poprzedzające rozpoczęcie robót budowlanych.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 *ustawy zmieniającej*, do postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

W myśl zaś art. 5 ust. 2 *ustawy zmieniającej* do postępowań, o których mowa w ust. 1, na wniosek właściwego zarządcy drogi, stosuje się przepisy art. 11f ust. 1 pkt 8 lub art. 12 ust. 7 i 8 *specustawy drogowej* w brzmieniu nadanym *ustawą zmieniającą*.

Wobec nie złożenia przez *inwestora* wniosku, o którym mowa w art. 5 ust. 2 *ustawy zmieniającej*, w przedmiotowym postępowaniu stosuje się przepisy dotychczasowe.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych.

Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezspornie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez organ pierwszej instancji, w tym zbadał prawidłowość przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji postępowania i wydanej *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, jak również rozpatrzył zarzuty zawarte w odwołaniu.

Zgodnie z art. 11a ust. 1 *specustawy drogowej*, z wnioskiem do Wojewody Wielkopolskiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji wystąpił w dniu 17 marca 2015 r. Pan Paweł Katarzyński, p.o. Dyrektora Wielkopolskiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Poznaniu.

Przed złożeniem wniosku *inwestor*, zgodnie z art. 11b ust. 1 *specustawy drogowej*, uzyskał opinie właściwych miejscowo zarządu województwa, zarządu powiatu oraz wójta (burmistrza, prezydenta miasta), tj.:

- opinię Zarządu Województwa Wielkopolskiego – postanowienie nr 80/14 z dnia 2 października 2014 r., znak: DI-IV.8012.80.2014, sprostowane postanowieniem nr 80-2/14 z dnia 16 października 2014 r., znak: DI-IV.8012.80-2.2014,
- opinię Zarządu Powiatu we Wrześni – pismo z dnia 23 września 2014 r., znak: WB.673.1.4.2014,
- opinię Burmistrza Miasta i Gminy Września – pismo z dnia 8 października 2014 r., znak: WIK.RK.7230.8.121.2014.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej* do wniosku załączono mapę w skali 1:1000, na której przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu. Ponadto dołączono analizę powiązania projektowanej drogi z innymi drogami publicznymi, mapy zawierające projekty podziału nieruchomości oraz określono zmiany w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej* do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej *inwestor* dołączył projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami oraz dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi. Projekt został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 290), zwanej dalej „*ustawą Prawo budowlane*”. Zgodnie z art. 20 ust. 4 tej ustawy, do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzających o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez *inwestora* projektu budowlanego *Minister* stwierdził, że jest on zgodny z art. 34 ust. 2 i ust. 3 *ustawy Prawo budowlane* oraz z rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2012 r., poz. 462, z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, do wniosku *inwestor* załączył także opinie:

- Wielkopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków – pismo z dnia 16 października 2014 r., znak: Po.5183.7269.1.2014,
- Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Poznaniu – pismo z dnia 13 października 2014 r., znak: OKI-533/II/127/pt/2014,
- PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. – pismo z dnia 27 października 2014 r., znak: IZIW2-505-131.5/14,

Co do pozostałych opinii, wskazanych w art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, należy zauważyć, iż *inwestor* nie miał obowiązku ich przedkładania, gdyż w obszarze projektowanej inwestycji nie znajdują się tereny, z których istnieniem ustawodawca wiąże skutek uzyskania stosownych opinii. Planowana inwestycja zlokalizowana jest bowiem poza pasem technicznym i ochronnym morskich portów i przystani, w obszarze inwestycji nie występują miejscowości uzdrowiskowe, jak również grunty leśne stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w zarządzie Lasów Państwowych oraz na projektowanym odcinku drogi brak terenów górniczych, co powoduje, że inwestycja nie wymaga uzyskania opinii ministra właściwego do spraw zdrowia, dyrektora właściwego urzędu morskiego i właściwego organu nadzoru górniczego oraz dyrektora właściwej regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 9 *specustawy drogowej* do wniosku *inwestor* dołączył również akty administracyjne wymagane przepisami odrębnymi, tj. ostateczną decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Poznaniu z dnia 13 stycznia 2015 r., znak: WOO-II.4200.12.2014.EK.14, o braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na zmianie przebiegu drogi wojewódzkiej nr 432 Środa Wielkopolska – Września na odcinku

Grzysławice – Obłączkowo, oraz decyzję Starosty Wrzesińskiego z dnia 27 lutego 2015 r., znak: WBS.6341.11.2015, udzielającą pozwolenia wodnoprawnego.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek z dnia 9 marca 2015 r., skorygowany pismami wskazanymi wyżej, *Minister* uznał, że wniosek ten zawiera elementy wskazane w art. 11d ust. 1 *specustawy drogowej*.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Wielkopolskiego postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację ww. przedsięwzięcia i stwierdził, co następuje.

Wojewoda Wielkopolski zgodnie z dyspozycją art. 11d ust. 5 *specustawy drogowej*, pismem z dnia 7 maja 2015 r., znak: IR-III.7820.4.2015.2, zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji, wysyłając zawiadomienia na adres widniejący w katastrze nieruchomości. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o jego wszczęciu w drodze obwieszczenia w urzędzie wojewódzkim, w urzędzie gminy właściwym ze względu na przebieg drogi oraz na stronie internetowej tej gminy, a także w prasie lokalnej.

W aktach sprawy znajdują się dowody potwierdzające obwieszczenie o wszczęciu postępowania:

- w Wielkopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu w dniach od 12 do 26 maja 2015 r.,
- w Urzędzie Miasta i Gminy we Wrześni w dniach od 12 do 26 maja 2015 r. oraz na stronie internetowej tego Urzędu w tym samym terminie,
- w prasie lokalnej „Gazeta Wyborcza – Poznań” – wydanie z dnia 12 maja 2015 r.

W zawiadomieniu i obwieszczeniu organ pierwszej instancji poinformował strony o miejscu, gdzie strony lub ich pełnomocnicy mogą zapoznać się z dokumentacją dotyczącą inwestycji.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Wielkopolski wydał w dniu 1 lipca 2015 r. decyzję nr 7/2015, znak: IR-III.7820.4.2015.2, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie drogi wojewódzkiej nr 432 Środa Wielkopolska – Września na odcinku Grzysławice – Obłączkowo, w zakresie terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej* organ pierwszej instancji doręczył *decyzję Wojewody Wielkopolskiego* wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony postępowania w drodze obwieszczenia:

- w Wielkopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu w dniach 8 do 22 lipca 2015 r.,
- w Urzędzie Miasta i Gminy we Wrześni w dniach od 8 do 22 lipca 2015 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniach od 8 do 23 lipca 2015 r.,
- w prasie lokalnej – „Gazeta Wyborcza Poznań”, wydanie z dnia 8 lipca 2015 r.

W aktach sprawy znajdują się również zwrotne potwierdzenia odbioru przez dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych zawiadomień o wydaniu decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji, wysłanych na adres wskazany w katastrze nieruchomości.

Analizując *decyzję Wojewody Wielkopolskiego* organ odwoławczy zważył, co następuje.

Kontrolowana decyzja czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 11f ust. 1 *specustawy drogowej*, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy określone w tym przepisie. Decyzja zawiera wymagania dotyczące powiązania drogi z innymi drogami publicznymi, określenie linii rozgraniczających teren inwestycji (linia przerywana koloru jasnofioletowego przedstawiona na mapie zasadniczej do celów projektowych stanowiącej załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji).

Decyzja zawiera także zatwierdzenie podziału nieruchomości (mapy z projektem podziału w skali 1:1000, wraz z wykazami zmian gruntowych, stanowiące załącznik nr 2, będące integralną częścią decyzji).

Ponadto na mocy *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* zatwierdzono projekt budowlany, stanowiący załącznik nr 3 do przedmiotowej decyzji. W decyzji określono także nieruchomości, które stają się z mocy prawa własnością Województwa Wielkopolskiego. Określono także warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska, ochrony zabytków i dóbr kultury współczesnej oraz potrzeb obronności państwa, a także określono wymagania dotyczące ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. Zaskarżona decyzja zawiera również ustalenia dotyczące określenia: szczególnych warunków zabezpieczenia terenu budowy i prowadzenia robót budowlanych, czasu użytkowania tymczasowych obiektów budowlanych, terminów rozbiórki istniejących obiektów budowlanych nieprzewidzianych do dalszego użytkowania oraz tymczasowych obiektów budowlanych oraz szczegółowych wymagań dotyczących nadzoru na budowie. Zaskarżona *decyzja Wojewody Wielkopolskiego* określa również termin wydania nieruchomości, opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń, o którym mowa w art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej*. Pozytywnie należy ocenić określenie przez Wojewodę Wielkopolskiego – biorąc pod uwagę dyspozycję art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej* - terminu wydania nieruchomości na 120 dzień od dnia ustatecznienia się decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (najkrótszy dopuszczalny termin).

Badając zgodność z prawem *decyzję Wojewody Wielkopolskiego*, organ odwoławczy stwierdził, że czyni ona zadość wymogom *specustawy drogowej* oraz że brak było podstaw do zakwestionowania zaskarżonej decyzji.

Po przeanalizowaniu odwołania skarżących, stanowiska *inwestora* zaprezentowanego w trakcie postępowania odwoławczego oraz dokumentacji projektowej stanowiącej integralną część *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*, *Minister* uznał, że zarzuty skarżących nie zasługują na uwzględnienie.

Rozpatrując odwołania skarżących, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ pierwszej instancji, jak i *Minister* (wcześniej Minister Infrastruktury i Rozwoju) działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji drogowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

Ponadto, zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt. 1 *specustawy drogowej*, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz o wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy mogą działać tylko w granicach tego wniosku nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy drogowej*, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające pas drogowy oraz zaproponowane rozwiązania techniczne odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym dotyczącym przedmiotowej materii (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 762/13, z dnia

17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa1987/14, z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1001/14, 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII SA/Wa 2753/13, z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Wa 561/11, z dnia 14 maja 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1722/09) przyjmuje się, organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

W tym miejscu zasadnym jest również przywołanie stanowiska przedstawionego przez skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II OPS/2/14, odmawiającym podjęcia, z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, "Czy przesłanki niezbędności i celowości realizacji inwestycji publicznej w kształcie przedstawionym przez inwestora, mieszczą się w zakresie oceny przez organ administracji publicznej wniosku inwestora o wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej (art. 11a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych - Dz. U. z 2013 r., poz. 687 ze zm.), pod kątem spełniania przez ten wniosek dopuszczalności wyłączenia w rozumieniu art. 21 ust. 2 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.)?". Według Sądu, Rzecznik Praw Obywatelskich w istocie rzeczy przedstawił do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, które dotyczy istotnego problemu konstytucyjnego, co do tego w jaki sposób ma być oceniana dopuszczalność pozbawienia własności z uwagi na cele publiczne (art. 21 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami) w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej.

Naczelny Sąd Administracyjny przywołał w ww. postanowieniu stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10, w którym Trybunał zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całych społeczności. Trybunał Konstytucyjny trafnie zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonego; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wyłączonego. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grup wyłączonego nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi (dla dróg krajowych – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa, dla dróg powiatowych – zarząd powiatu, a dla dróg gminnych – odpowiednio wójt, burmistrz, prezydent miasta).

Należy przy tym wyjaśnić, iż zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej*, w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w *specustawie drogowej* stosuje się odpowiednio przepisy *ustawy Prawo budowlane*. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 *ustawy Prawo budowlane*, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (stosownie do wyroku

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

W związku z powyższym, organ odwoławczy pismem z dnia 11 września 2015 r., znak: DOII.I.6621.122.2015.HT2, przekazał kopie odwołania skarżących *inwestorowi*, wzywając do wypowiedzenia się w sprawie zagadnień poruszonych przez odwołujących się.

W piśmie z dnia 30 września 2015 r., znak: WZDW.22.5320.09/15, uzupełniony pismem z dnia 20 października 2015 r., WZDW.22.5320.09/15, *inwestor* podtrzymał swoje stanowisko co do zasadności rozwiązań projektowych zaproponowanych we wniosku z dnia 9 marca 2015 r. i przyjętych w zaskarżonej *decyzji Wojewody Wielkopolskiego*.

Organ drugiej instancji, działając na podstawie art. 9 i art. 10 *kpa*, pismem z dnia 10 listopada 2015 r., znak: DOII.I.6621.122.2015.ADK.4, przekazał kopię omówionego powyżej pisma *inwestora* skarżącym, zawiadamiając o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie.

Skarżący z ww. prawa nie skorzystali.

Po przeanalizowaniu zarzutów podniesionych przez Panią Marzenę Maścibrodę i Pana Grzegorza Maścibrodę w odwołaniu, jak również stanowiska zaprezentowanego w piśmie *inwestora* z dnia 30 września 2015 r., znak: WZDW.22.5320.09/15, uzupełnionego pismem z dnia 20 października 2015 r., WZDW.22.5320.09/15, organ odwoławczy stwierdził, iż zarzuty skarżących nie mogą zostać uwzględnione.

Podniesione zarzuty sprowadzają się do braku wykonania zjazdu z projektowej drogi wojewódzkiej nr 432 na działkę skarżących nr 124/8 z obrębu Chwalibogowo.

Wyjaśnić należy, iż zgodnie z art. 4 ust. 8 *ustawy o drogach publicznych*, zjazd jest to połączenie drogi publicznej z nieruchomością położoną przy drodze, stanowiące bezpośrednie miejsce dostępu do drogi publicznej w rozumieniu przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W celu określenia wymagań technicznych i użytkowych wprowadzono w § 55 ust. 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. z 2016 r., poz. 124 j.t.), zwanego dalej „*rozporządzeniem*”, podział zjazdów, na zjazd publiczny i zjazd indywidualny. Zjazd indywidualny (ust. 1 pkt 4 *rozporządzenia*) jest to określony przez zarządcę drogi zjazd do jednego lub kilku obiektów użytkowanych indywidualnie. Natomiast zjazd publiczny (ust. 1 pkt 3 *rozporządzenia*) jest to zjazd określony przez zarządcę do co najmniej jednego obiektu, w którym jest prowadzona działalność gospodarcza, a w szczególności do stacji paliw, obiektu gastronomicznego, hotelowego, przemysłowego, handlowego lub magazynowego.

Co do zasady, zgodnie z art. 29 ust. 1 *ustawy o drogach publicznych*, budowa lub przebudowa zjazdu należy do właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości po uzyskaniu, w drodze decyzji administracyjnej, zezwolenia zarządcy drogi na lokalizację zjazdu lub przebudowę zjazdu.

Natomiast art. 29 ust. 2 *ustawy o drogach publicznych* nakłada na zarządcę drogi, w przypadku budowy lub przebudowy drogi, obowiązek budowy lub przebudowy zjazdów dotychczas istniejących. Wyraźnie podkreślić należy, iż obowiązek ten występuje tylko w odniesieniu do zjazdów istniejących, co oznacza, iż musiały one być formalnie ustanowione przed rozpoczęciem budowy lub przebudowy drogi, jak również wybudowane.

Zgodnie z orzecznictwem sądowoadministracyjnym, decyzja co do budowy zjazdu do określonej nieruchomości z drogi objętej inwestycją, która ma być zrealizowana na podstawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej wydawanego w trybie *specustawy drogowej*, jest częścią koncepcji przedstawianej przez inwestora, której racjonalności czy słuszności organ nie ma podstawy kwestionować. Ograniczeniem wyboru inwestora w tym względzie jest przepis art. 29 ust. 2 *ustawy o drogach publicznych*, zgodnie z którym „w przypadku budowy lub przebudowy drogi budowa lub przebudowa zjazdów dotychczas istniejących należy do zarządcy drogi”. O ile zatem przed rozpoczęciem inwestycji drogowej istniał już zjazd do danej nieruchomości – inwestor jest zobowiązany zapewnić zjazd do takiej nieruchomości. W przeciwnym przypadku – stosownie do treści art. 29 ust. 1 *ustawy o drogach publicznych* – inicjatywa w zapewnieniu zjazdu należy do właściciela nieruchomości

(patrz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt II SA/Bd 627/12).

W związku z faktem, iż realizowana inwestycja przewiduje budowę drogi, działka o nr ew. 124/2 (istniejąca przed podziałem) nie miała zapewnionego zjazdu indywidualnego z tej drogi. Okoliczność tę potwierdził również skarżący w odwołaniu. Tym samym *inwestor* nie miał obowiązku wykonać zjazdu indywidualnego dla projektowanej działki o nr ew. 124/8, tj. działki pozostającej przy dotychczasowym właścicielu, a powstałej po podziale działki nr 124/2.

Wskazać bowiem należy, iż zgodnie z art. 93 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2015 r., poz. 1774, z późn. zm.), podział nieruchomości nie jest dopuszczalny, jeżeli projektowane do wydzielenia działki gruntu nie mają dostępu do drogi publicznej. Przepis ten dotyczy zatem jedynie działek, których na mocy decyzji zatwierdzany jest podział. Na mocy *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* podziałowi ulega m. in. działka nr 124/2, która dzieli się na działkę 124/7 (przeznaczoną pod planowaną inwestycję drogową) oraz działki 124/6 i 124/8 (pozostające przy właścicielu).

Mając na uwadze powyższe, nowoprojektowanej działce nr 124/8 powinien zostać zapewniony dostęp do drogi publicznej. W tym miejscu wyjaśnić należy, iż definicja dostępu do drogi publicznej, zawarta została w art. 2 pkt 14 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r., poz. 199, z późn. zm.), zgodnie z którym dostępem do drogi publicznej jest bezpośredni dostęp do tej drogi albo dostęp do niej przez drogę wewnętrzną lub przez ustanowienie odpowiedniej służebności drogowej.

Minister po przeanalizowaniu akt sprawy stwierdził, iż działka nr 124/2, z podziału której powstała działka nr 124/8, przed realizacją przedmiotowej inwestycji posiadała dostęp do drogi publicznej z istniejącej drogi powiatowej nr 2930P. Po zrealizowaniu inwestycji sposób obsługi komunikacyjnej działki nr 124/8 nie ulegnie zmianie, co przyznali również sami skarżący w odwołaniu. Istniejący dostęp do działki nr 124/8 umożliwia również dostęp na teren działki przedsięwzięciu przesyłowemu.

Inwestor nie miał zatem obowiązków wykonać zjazdu do działki skarżących nr 124/8. Skarżącym natomiast przysługuje prawo złożenia, w trybie art. 29 ust. 1 *ustawy o drogach publicznych*, wniosku do zarządcy drogi o zezwolenie na wykonanie takiego zjazdu.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie *Ministra*, organ pierwszej instancji nie naruszył art. 11f ust. 1 i 4 *specustawy drogowej*, jak również art. 29 ust. 2 *ustawy o drogach publicznych*.

Za nieuzasadniony uznać należy zarzut naruszenia art. 140 *Kodeksu cywilnego*.

Prawo własności, którego ochronę zapewniają przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483, z późn. zm.), zwanej dalej „*Konstytucją RP*” – art. 21 ust. 1, nie jest prawem bezwzględny i może być ograniczane, pod warunkiem, że nastąpi to tylko w drodze ustawy i tylko w takim zakresie, w jakim nie narusza istoty prawa własności (art. 64 ust. 3 *Konstytucji RP*). Wywłaszczenie jest natomiast dopuszczalne tylko na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem (art. 21 ust. 2 *Konstytucji RP*).

W kontrolowanym postępowaniu powyższe warunki wywłaszczenia zostały spełnione. Przejście z mocy prawa własności nieruchomości skarżących, w granicach wydzielonych liniami rozgraniczającymi, następuje na podstawie przepisów *specustawy drogowej*, przewidujących obowiązek ustalenia odszkodowania. Podkreślić należy, że pozbawienie skarżących prawa własności stanowi realizację celu publicznego, jakim jest budowa drogi publicznej mająca służyć polepszeniu komunikacji oraz przebudowa infrastruktury technicznej niezbędnej do prawidłowego funkcjonowania ww. drogi.

Jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 3 lipca 2001 r. sygn. K. 3/01, OTK ZU 2001/5/125, interes publiczny związany z potrzebą realizacji inwestycji liniowej nie może być należycie zabezpieczony na zasadach przewidzianych w ustawie o gospodarce nieruchomościami, zatem stworzenie szczególnej procedury wywłaszczeniowej było rozwiązaniem proporcjonalnym do zamierzonego przez ustawodawcę celu, w pełni legitymowanego w demokratycznym państwie prawa. Natomiast zapewnienie właściwych proporcji między interesami właścicieli i interesem publicznym należy do ustawodawcy, który w normach ustawowych określa zasady i tryb ograniczenia prawa własności.

W przypadku inwestycji celu publicznego, jaką jest budowa drogi publicznej, interes państwa wymaga ograniczenia indywidualnych uprawnień właścicieli lub użytkowników wieczystych gruntów objętych inwestycją. W tym też celu ustawodawca w drodze regulacji ustawowej przewidział szczególny tryb postępowania umożliwiający planowanie inwestycji w zakresie dróg publicznych. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż wbrew powszechnemu przekonaniu, własność nie jest prawem nieograniczonym. W myśl bowiem art. 140 *ustawy Kodeks cywilny* wyznacznikami granic własności są ustawy i zasady współżycia społecznego, a wyznacznikiem sposobu korzystania przez właściciela z przysługującego mu prawa jest społeczno – gospodarcze przeznaczenie tego prawa. Z takim ograniczeniem ustawowym mamy do czynienia w niniejszym przypadku, przy czym ustawodawca w celu zrekompensowania podmiotom uprawnionym ograniczenia korzystania z należących do nich nieruchomości, gwarantuje tym osobom stosowne odszkodowanie.

W wyroku z dnia 20 lipca 2004 r., sygn. akt SK 11/02, Trybunał Konstytucyjny przywołując inne własne orzeczenia podniósł, że prawa konstytucyjnie chronione nie mają charakteru absolutnego. Dopuszczalne jest ze względu na ważny interes publiczny ograniczenie prawa własności (art. 21 ust. 2 *Konstytucji RP*). Istotne jest przy tym wskazanie przyczyny ograniczenia oraz zachowanie zasady proporcjonalności. Pojmowanie własności jako prawa absolutnego prowadziłoby w wielu wypadkach do naruszenia praw innych podmiotów.

Własność nie stanowi "prawa nieskończonego" (*ius infinitum*), tzn. wartości absolutnej, niepodlegającej żadnym ograniczeniom. Mogłoby to także obrócić się przeciwko samym właścicielom rzeczy (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 maja 1999 r., SK 9/98, OTK ZU nr 4/1999, poz. 78). Treść prawa własności oraz zakres ochrony tego prawa, jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu w sprawie K 1/91 (wyrok z dnia 28 maja 1991 r. K 1/91, OTK w 1991 r., poz. 4), zamykają się w określonych przez prawo granicach, mających swoją podstawę w przepisach ustawy zasadniczej, w szczególności w zasadzie dobra ogółu, a zatem także dobra wszystkich właścicieli. Przepisy ustawowe określające ograniczenia prawa własności, będąc koniecznym składnikiem porządku prawnego powinny we właściwy sposób równoważyć interesy właścicieli i interes publiczny.

Przedmiotowa inwestycja polega na zmianie przebiegu drogi wojewódzkiej nr 432 Środa Wielkopolska – Września na odcinku Grzymysławice – Obłaczkowo. Realizacja tej inwestycji podyktowana jest uzasadnionym interesem społecznym i gospodarczym. Ponadto za wykonaniem inwestycji przemawia fakt zawarcia porozumienia pomiędzy Gminą Września, Województwem Wielkopolskim Powiatem Wrzesińskim, Ministrem Gospodarki oraz Polską Agencją Informacji i Inwestycji Zagranicznych Spółka Akcyjna dotyczącego utworzenia na terytorium województwa wielkopolskiego Wrzesińskiej Strefy Aktywności Gospodarczej.

W ww. porozumieniu Województwo Wielkopolskie zobowiązało się do wyłączenia z użytkowania odcinka drogi wojewódzkiej nr 432 przebiegającego przez tereny Wrzesińskiej Strefy Aktywności Gospodarczej oraz budowy nowego odcinka drogi wojewódzkiej w ciągu 18 miesięcy.

W konsekwencji uznać należy, że skarżący nie wykazali, by ich interes prawny został ograniczony w sposób niedopuszczalny lub niezgodny z prawem. W związku z faktem, że przedmiotowa inwestycja drogowa jest konieczną inwestycją celu publicznego, objętą specjalnym reżimem prawnym, jakim jest *specustawa drogowa*, brak jest podstaw do podważania prawidłowości *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* w kontekście zarzutu naruszenia prawa własności.

Na uwzględnienie nie zasługuje również zarzut naruszenia art. 7, 12 § 1 i 77 § 1 *kpa*, jak również art. 107 § 3 *kpa*.

Naczelną zasadą postępowania administracyjnego jest zasada prawdy obiektywnej wyrażona w art. 7 *kpa*. Z zasady powyższej wynika, że organy administracji publicznej prowadzące postępowanie mają obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w taki sposób, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością, a zwłaszcza mają obowiązek dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnej sprawy na podstawie analizy całego materiału dowodowego i swoje stanowisko wyrazić w uzasadnieniu podjętej decyzji (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 października 2001 r., sygn. akt I SA 1110/01, LEX 75516). Z kolei przepis art. 77 § 1 *kpa* nakłada na organy administracji publicznej obowiązek zgromadzenia całego materiału dowodowego koniecznego do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Z powołanej normy prawnej wynika między

innymi, że organ administracji jest zobowiązany z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy.

W toku postępowania zakończonego wydaniem *decyzji Wojewody Wielkopolskiego* nie doszło do naruszenia przepisów proceduralnych w sposób mogący mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Stwierdzić należy, iż organ pierwszej instancji przeprowadził postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji w sposób rzetelny, zgodny z wymogami *kpa*, wystarczający do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. W tym zakresie podjął też wszelkie niezbędne kroki konieczne do ustalenia stanu faktycznego, przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe i poczynił na jego podstawie właściwe ustalenia.

Stanowisko Wojewody Wielkopolskiego w wystarczający sposób wskazuje na tok rozumowania przyjęty przy rozpoznawaniu sprawy, a w konsekwencji nie narusza norm postępowania administracyjnego. Wojewoda Wielkopolski, nie mając żadnych wątpliwości, iż zgromadzony materiał dowodowy dawał podstawy do wydania rozstrzygnięcia i zakończenia postępowania, nie był zobligowany do przeprowadzenia dodatkowych czynności wyjaśniających. Według *Ministra*, stan faktyczny sprawy został ustalony w sposób prawidłowy. Zdaniem organu odwoławczego Wojewoda Wielkopolski przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe, czemu dał wyraz w zaskarżonej decyzji. Wojewoda Wielkopolski w sposób odpowiadający art. 107 § 3 *kpa* uzasadnił swoją decyzję, wskazując przesłanki, które wziął pod rozwagę przy rozpatrywaniu sprawy.

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił *inwestor* w dokumentacji załączonej do wniosku.

Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek *inwestora*, postępowanie przeprowadzone przez organ pierwszej instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Wielkopolskiego*, nie naruszają prawa, a zarzuty zawarte w odwołaniach nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270, z późn. zm.), przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Budownictwa, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Otrzymują:

1. Wojewoda Wielkopolski,
2. Pan Paweł Katarzyński
Dyrektor Wielkopolskiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w Poznaniu,
pełnomocnik Zarządu Województwa Wielkopolskiego
(3 egz. decyzji, m.in. w celu wprowadzenia zmian w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych),
3. r.pr. Artur Jerzyk,
pełnomocnik Marzeny Maścibrody i Grzegorza Maścibrody
4. A/a

Do wiadomości:

1. Starosta Wrzesiński
wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej,
2. Sąd Rejonowy we Wrześni
IV Wydział Ksiąg Wieczystych,
3. Urząd Miasta i Gminy we Wrześni

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Marcin Wójtowicz
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

